

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3948

гр. Варна, 21.10.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлева

Членове: Невин Р. Шакирова  
мл.с. А. В. Цветков

като разгледа докладваното от мл.с. А. В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100501978 по описа за 2022 година

**Производството е по реда на чл. 267 от ГПК.**

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от А. П. Георгиев, чрез процесуален представител адв. Е. С., срещу Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС, в частта, с която е прието за установено в отношенията между „Кооперация Камчия – 2017“, и А. П. Г., че жалбоподателят дължи на „Кооперация Камчия – 2017“ следните суми: **сумата от 400 лева**, представляваща дължима сума за ремонт на бунгала, съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 15.04.2018 г. на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 99.44 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 400 лева за периода от 26.04.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, **сумата от 885 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. включително, определени съгласно решение на Общо събрание на кооперацията от 28.07.2018 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 139.83 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 885 лева за периода от 11.12.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 2848 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. включително, **ведно със сумата от 197.63 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 2848 лева за периода от 11.07.2019 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд, град Варна по реда на чл. 410 ГПК, поправена по реда на чл. 247 ГПК.

Въззивникът излага твърдения, че в обжалваните части решението е неправилно, като постановено в противоречие на материалния закон и при съществено нарушения на процесуалните правила, и е необосновано, като противоречащо на събраните в хода на производството доказателства. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че е пасивно легитимиран като ответник по иска, тъй като е придобил качеството на член-кооператор в „Кооперация Камчия 2017“, считано от решението на УС на кооперацията от проведено на 13.04.2018 г. заседание, въпреки че на първото следващо Общо събрание същото не е утвърдено. Наред с горното, счита, че всички решения на ОС от 15.04.2018г., доколкото изобщо може да се приеме, че такова събрание е проведено, са опорочени, включително и решението за заплащане на „50 лв. на бунгало“, на което частично е основана исковата претенция.

На следващо място сочи, че първоинстанционният съд в нарушение на процесуалните правила е ценил писмени доказателства, които са били надлежно и своевременно оспорени, а именно: Протокол от проведено Общо събрание на „КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 15.04.2018 г., „Протокол от проведено извънредно Общо събрание на Кооперация: „ КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 28.07.2018 г. и „Протокол от проведено Общо събрание на КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 14.06.2019г. Същите били неистински - неавтентични, с невярно съдържание и не са съставени на датите, посочени в тях. В същото време въззивникът представил протоколи от ОС на кооперацията от 28.07.2018 г. и 14.06.2019 г., които били вписани в ТРРЮЛНЦ, поради което имали достоверна дата, но не били кредитирани от съда, без да изложи мотиви защо.

Въпреки изложеното, съдебният състав приел, че е пропуснат преклузивния срок за оспорване на решенията, въпреки, че въззивникът релевирал възражение, че те не съществуват във вида, в който са приети по делото, като наред с това изложил доводи и за тяхната незаконосъобразност. При приложение на разпоредбата на чл. 58, ал. 3 от СК се достигало до извод, че преклузивния срок за оспорването им е изтекъл съответно на 29.10.2018 г. и на 15.09.2019 г. - т.е. повече от една година преди датата, на която ищцовата кооперация е предявила претенциите си с подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК - на 07.12.2020 г.

Достоверността на датата и съдържанието на представените с исковата молба протоколи от 28.07.2018 г. и от 14.06.2019 г. не била установена и при разпита на свидетелите на ищеца, а всички от тях били член-кооператори, поради което страната счита, че са пряко заинтересовани от изхода на настоящия спор, но съдът не е извършил преценка на показанията им в съответствие с нормата на чл. 172 от ГПК.

Въз основа на гореизложените съображения извлича извод, че ищецът не е установил при условията на пълно и главно доказване, че документите, на които основава претенцията си - протоколи от ОС на 28.07.2018 г. и от ОС на 14.06.2019 г., представени с исковата молба са истинни и са документи с достоверна дата и вярно съдържание. Оспорва още като неправилни и не почиващи на събраните в хода на производството доказателства и изводите на съда относно това, че решенията на ОС са приети с необходимото мнозинство, тъй като липсвал присъствен списък на членовете на кооперацията с положени подписи от всеки от тях за това събрание, а било в противоречие ЗК и Устава на кооперацията член-кооператорите да бъдат представлявани въз основа на устно упълномощаване.

Двата Протокола от 14.06.2019 г. /съответно представения от ищеца с ИМ и депозирания от ищеца в ТР/ са съдържателно идентични в частта, с която е записано, че в 11 ч. са се явили лично или чрез представители 24 бр. собственици, които ОС е приело че са достатъчно за легитимност на събранието. На първо място ищецът изобщо не представил доказателства - книга на член-кооператорите или извлечение от същата, въз основа на което да бъде преценено дали действително присъстват повече от половината от членовете на кооперацията, респективно че не е необходимо събранието да се проведе при условията на спадащ кворум. Освен това видно от заключението на приетата по делото почеркова експертиза от общо 27 положени в присъствения списък подписа, само 12 подписа действително принадлежат на лицата, от името на които е записано, че са положени.

На следващо място сочи, че протоколът от 28.07.2018 г. не обективира решение на кооперацията за размер на дължими вноски, а единствено такова за начин на разпределянето им, като видно от този с достоверна дата липсва каквото и да било приложение, каквото повече от две години и половина по-късно вече е налично към протокола, представен с исковата молба /макар че дори и в този протокол не е посочено, че има приложение, съставляващо неразделна част от него/. В протокола с достоверна дата, депозиран в ТР липсвал текст като част от решението по т. 1: „...и преразпределяне на месечните такси на член кооператорите във връзка с това, съгласно приложения списък", каквото имало в представения година и половина по-късно с исковата молба.

По гореизложените съображения въззивникът моли за отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исквете в цялост.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ - 2017", чрез адв. И. А., с който депозирана въззивна жалба се оспорва като неоснователна.

Въззиваемата кооперация сочи, че въззивникът е станал член-кооператор, считано от 13.04.2018 г. по правилата на ЗК по заявено негово желание по молба от 30.03.2018 г., като членството му било утвърдено на 28.07.2018 г. от ОС на кооперацията, на което той е присъствал лично. Решението на УС от 13.04.2018 г. не е могло да бъде утвърдено законосъобразно само 2 дни след това, с оглед разпоредбата на чл. 16 ЗК, предвиждаща обявяване на предвидените за разглеждане и решаване въпроси 14 дни по-рано. Членственото правоотношение не е било спорно между страните до образуване на съдебното производство по делото, лично и по своя воля е заплатил членския си внос и частично други събирани вноски, лично и по своя воля е вземал участие през годините в провеждани ОС и разисквания в неформален ред в създадената платформа за целта във Фейсбук. Позовавайки се на съдебна практика, въззиваемият обосновава становище, че докато не бъде взето решение от ОС за неутвърждаване на избора на нов член от УС, членството се смята за съществуващо.

По отношение на оплакванията във въззивната жалба, касателно оспорване на решенията, въззиваемият сочи, че насрещната страна е била уведомявана своевременно за всички приети на ОС решения на използвания от него e-mail адрес, като в рамките на преклузивния двуседмичен срок от уведомяването той не е оспорил приетите на решения. Съгласно ЗЕДЕУУ всяко съдържание, представено в електронна форма, каквото е и имейлът, представлява електронен документ. По силата на чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ след като страна е направила електронно изявление, съдържащо се в електронен документ, се приема, че писмената форма е спазена. В допълнение сочи, че в по-късен момент въззивникът е бил уведомен, запознат и предупреден за неизпълнените негови задължения към Кооперацията по процесните решения чрез телепоща, получена от него лично на 15.09.2020 г.

По изложените съображения въззиваемата страна отправя искане въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението потвърдено в обжалваните части, с присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

Депозирана е още частна жалба от А. П. Г., чрез адв. Е. Стефанов, срещу Определение № 7584/12.07.2022 г. по гр.д. № 5373/2021 г. по описа на ВРС, с което на основание чл. 248 от ГПК е изменено Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС в частта му относно разноските, като частният жалбоподател е осъден да заплати на „Кооперация Камчия 2017“ допълнително сумата от 988,59 лв., представляваща разноски в исковото производство. В нея е изложено становище, че при основателност на въззивната му жалба срещу решението, искането на ищеца за присъждане на разноски би било неоснователно, поради което задължението му за такива ще следва да бъде отменено.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „Кооперация Камчия 2017“, чрез адв. И. Атанасова, с който частната жалба се оспорва като неоснователна, по съображения, че с обжалваното определение е поправена грешката при изчисляване на общия размер на извършените от страната съдебно-деловодни разноски в производството.

Мотивиран от изложеното, съдът

## ОПРЕДЕЛИ:

**ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ** въззивна жалба, подадена от А. П. Георгиев, чрез процесуален представител адв. Е. С., срещу Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС, в частта, с която е прието за установено в отношенията между „Кооперация Камчия – 2017“, и А. П. Г., че жалбоподателят дължи на „Кооперация Камчия – 2017“ следните суми: **сумата от 400 лева**, представляваща дължимата сума за ремонт на бунгала, съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 15.04.2018 г. на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 99.44 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 400 лева за периода от 26.04.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, **сумата от 885 лева**, представляваща сбор от дължимите

месечни такси за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. включително, определени съгласно решение на Общо събрание на кооперацията от 28.07.2018 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 139.83 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 885 лева за периода от 11.12.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 2848 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. включително, **ведно със сумата от 197.63 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 2848 лева за периода от 11.07.2019 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд, град Варна по реда на чл. 410 ГПК, поправена по реда на чл. 247 ГПК.

**ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ** частна жалба от А. П. Г., чрез адв. Е. Стефанов, срещу Определение № 7584/12.07.2022 г. по гр.д. № 5373/2021 г. по описа на ВРС, с което на основание чл. 248 от ГПК е изменено Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС в частта му относно разностите.

**НАСРОЧВА** производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **15.11.2022г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призват страните по делото.

**НАПЪТВА** на основание чл. 273 вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора по между им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения по между им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_